

TATA ÎNTÂLNEȘTE CÂȚIVA TIGRI

RAUL ERA LAT ȘI NOROIOS, IAR JUNGLA, ÎNTUNECATĂ ȘI deasă. Copacii creșteau aproape unul de celălalt, iar spațiul care rămânea între ei era invadat de ferigi uriașe cu frunze lipicioase. Tatei nu-i plăcea gândul că trebuie să părăsească plaja, dar se hotărî s-o pornească pe malul râului, unde măcar copacii nu erau atât de deși. Măncă trei mandarine, fiind atent să păstreze cojile de data asta, și-și puse cizmele de cauciuc.

Tata încercă să rămână pe malul râului, dar era foarte mlăștinos și pe măsură ce înainta, mlaștina devenea tot mai adâncă. Atunci când cizmele ajunseră să i se afunde cu totul, tata se împotmoli în noroiul cleios și murdar. Se smuci cu greu și cizmele aproape că-i ieșiră din picioare, dar în cele din urmă reuși să ajungă într-un loc mai uscat. Însă jungla era atât de deasă, încât abia dacă vedea pe unde se află râul. Își scoase busola ca să vadă în ce direcție trebuie să meargă pentru a rămâne aproape de râu. Nu știa că râul o cotea brusc, chiar un pic mai încolo, așa că pe măsură ce înainta în linie dreaptă, se îndepărta tot mai mult de râu.

Era foarte greu să mergi în junglă. Frunzele lipicioase ale ferigilor i se prindeau de păr, iar el se tot împiedica de rădăcini și bușteni putreziți. Uneori copacii erau atât de aproape unii de alții, încât nu se putea strecura printre ei și trebuia să meargă destul de mult ca să-i ocolească.

La un moment dat, începu să audă șușoteli, dar nu se vedea niciun animal pe nicăieri. Cu cât înainta mai mult în junglă, cu atât era mai sigur că ceva îl urmărește, apoi avu impresia că zgomotele se aud și dintr-o parte, și din alta, și, de asemenea, din spate. Încercă s-o ia la fugă, dar se împiedică de și mai multe rădăcini, iar zgomotele se apropiară și mai mult. O dată sau de două ori crezu că aude ceva răsând de el.

În cele din urmă dădu peste un luminiș și alergă direct în centru, ca să vadă orice ar fi putut să-l atace. Fu foarte surprins când văzu paisprezece ochi verzi ieșind din junglă de jur împrejurul luminișului și apoi ochii verzi transformându-se în șapte tigri! Tigrii îi dădeau târcoale într-un cerc larg, arătând mereu tot mai flămânzi, dar apoi se așezară și se apucară să vorbească.

— Aveai impresia, bănuiesc, că noi nu știm că ai intrat pe teritoriul junglei noastre!

Apoi vorbi și următorul tigru:

— Probabil ai de gând să spui că nu știai că-i jungla noastră.

— Știai că nici măcar un singur explorator n-a scăpat viu de-aici? întrebă al treilea tigru.

Tata se gândi la pisică și-și dădu seama că nu era adevărat. Dar bineînțeles că-l duse capul să nu spună asta. Nu te apuci să contrazici un tigru flămând.

Tigrii continuară să vorbească pe rând.

- Ești primul nostru băiețel, să știi. Sunt curios să văd dacă ești fraged.
- Poate crezi că avem ore de masă regulate, dar nu avem. Pur și simplu mâncăm ori de câte ori ne este foame, zise al cincilea tigru.
- Și ne e foame chiar acum. De fapt, cu abia aștept, spuse al șaselea.
- Eu nu pot să mai aștept *deloc*, zise al șaptelea tigru.
- Hai să începem chiar acum! spuseră toți tigrii deodată, într-un răget puternic și se dădură mai aproape.

Tata se uită la cei șapte tigri înfometaji și apoi îi veni o idee. Deschise repede rucsacul și scoase guma de mestecat. Pisica îi zisese că tigrii au o pasiune deosebită pentru guma de mestecat, care se găsea foarte greu pe insulă. Deci le aruncă fiecăruia câte o bucată, însă ei doar mârâiră amenințător:

— Oricât ne-ar plăcea nouă guma de mestecat, suntem siguri că ne-ar plăcea mai mult să te mâncăm pe tine!

Și se apropiară atât de mult, încât tata le simțea respirația în față.

— Dar asta e o gumă de mestecat foarte specială, zise el. Dacă o mestecați mult de tot, o să se facă verde și apoi, dacă o plantați, din ea o să crească și mai multă gumă de mestecat și cu cât începeți mai repede să mestecați, cu atât mai repede o să aveți mai multă.

Tigrii exclamară:

— Ei, nu mai spune! Ce bine!

Și fiecare dintre ei vru să fie primul care să planteze gumă de mestecat, desfăcură repede gumele și începură să mestece cât de tare puteau. Din când în când, câte unul se uita în gura altuia și spunea:

— Nu, încă nu e gata.

În cele din urmă, ajunseră să fie cu toții atât de preocupați să se uite unii în gura celorlalți ca să se asigure că nu le-o lua nimeni înainte, încât uitară cu totul de tata. 🐾

TATA ÎNTÂLNEȘTE UN RINOCER

NU DUPĂ MULT TIMP, TATA GĂSI O CĂRARE CE PORNEA din luminiș. Probabil că era folosită de tot felul de animale, dar se hotărî s-o ia pe cărare indiferent peste cine ar fi dat, pentru că era posibil să-l ducă la dragon. Se uita mereu cu atenție în față și în spate și continua să meargă.

Chiar când ajunsese să se simtă în siguranță, nimeri, la o curbă, în spatele a doi mistreți. Unul dintre ei îi spunea celuilalt: